

KORPA TAMÁS

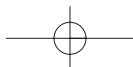
Szisz álma – apokrif

*A gyermek Hermész fellábú méhet
üldöz, fogai közt résnyi tér, kifacsart fűszál.
Percről mozdulatra változik a dísplet:
fénycement, fénytömb, kőjurta, kőjaguár.
Belülre nyit és kívülre zár
az érként kitapintható gyöngéd elfolyás:
az idő. – Élesen torzított kontúr vonul
a test mellett, mint a nádbegy, ha törékeny
papiruszra betűként még becsapódni készül.
Hermész arca: egymásba göngyölt körök
és négyzetek, búrok, átlók szurdoka lesz végül.
Begörbül a fényben, s érett mandula-
szeméből egy kép kibull:
partsáv, könnyű fregatt, gyékényszőnyeg, amin tusol
az Argosz-ülő. Ekkor ébred fel Szisz,
kamionként kifordul a fogak szalagkorlátjai
közül a nyelv, szétgurul egyetlenül vele.
Másnap a gyermek Hermész bogarakat
tömköd a szájába, vagy a gipsz-Mercurius
volt?, a súly- és hossz mértékek istene.*

Vendége voltál

Évának

*Játsszunk: az ecsettartó-tegez eltűnik,
s felvonod a zsalugáttert mint a szemöldököd,
percenként többször is akár. alattomos
fénytövis üti át a függönyt,
s egy-egy tárgy körvonalai mögül kidől
az árnyék: felszívódik vagy egyberánt
az Itt, az Innen; mondd, kezdjük előlről
elemezni a kettőnk közötti nagy talányt?
kinövi a testet – valami kering –, mint töltényt*

*a repeszek. a ballisztikus pályáról letérve.
az egyik-részből az egész kiválik. játszszuk,
hogy csallak. elhiszed. megérte?
vagy gabalyodjunk össze konkurens drótok
a tűzszerész kezében, s ha szakítani kell
átérsz rajtam, mint aki ideát voltál
egészen könnyen más leszel.
old, sűrít, ürül és telik két külön-egymás.
de most még játszunk, ne feledd, s kedvenc szavad
a Tamás.*

